

ಪಾತ್ರವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಾಗಲೂ ಹೀಗೇ ಆಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕಾಲ ಕ್ರಮೇಣ ಅಭ್ಯಾಸವಾಯಿತು. ಆಗ ಅವಳಿಗನ್ನು ಹದಿಹರೆಯ. ಮೊದಲ ದೃಶ್ಯವೇ ಸ್ನಾನದ ಸೀನು. ಒಂದೊಂದೇ ಬಟ್ಟೆ ಕಳಚಿದಾಗ ಮನಸ್ಸಿನ ಒಂದೊಂದೇ ಮಧುರ ಭಾವನೆಗಳು ಸುಟ್ಟು ಕರಕಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋದವು. ಯಾರದೋ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ತಾನು ಬತ್ತಲಾಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಮನಸ್ಸು ಧೈರ್ಯ ವಹಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನೋಡುವವರು ಹೀರೋಯಿನ್ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವರೇ ಹೊರತು ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಮನಸ್ಸು ಹಗುರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಈ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಒಬ್ಬಳು ನರ್ಸ್ ಬಂದು ಸರಸಳನ್ನು ಪರಿಕ್ಷಾ ಕೊಠಡಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದಳು. ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಪರಿಕ್ಷೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಲಾಯಿತು. ಒಪ್ಪಿಗೆಗೆ ಭಾಷಾ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಸಹಿ ಹಾಕಿ ಸಿ ಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಕೊಠಡಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಅವಳ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆಯಲಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಡೆದುದೆಲ್ಲವೂ ಸಿನಿಮಾ ಕಥೆಯಂತೆ.

ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದೇಹ ಬದಲಾವಣೆ ಆಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ಅವಳ ಅರಿವಿಗೆ ಬರತೊಡಗಿತು. ಅವಳನ್ನು ಕಾಯಲು ಸದಾ ಒಬ್ಬಳು ನರ್ಸ್. ಒಂದು ಫ್ಲಾಟಿನಲ್ಲಿ ವಾಸ. ಕಾಲ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಿಂಡಿ ತೀರ್ಥ. ಅಡುಗೆಗೆ ಒಬ್ಬಳು, ಮನೆ ಸ್ವಚ್ಛ ಮಾಡಲು ಒಬ್ಬಳು. ಪ್ರತೀ ದಿನ ಸುಮಧುರವಾದ ಕೊಳಲು, ವೀಣೆ, ವಯೊಲಿನ್ ವಾದನದ ಧ್ವನಿಮುದ್ರಿಕೆಗಳು.

ಸ್ವರ್ಗ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಉಡಲು ತೊಡಲು ಅವಳಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗುವ ಸಲ್ವಾರ್, ಸೀರೆ, ನೈಟಿಗಳು. ಬೇಕು ಎಂದು ಅವಳ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬಂದುದೇ ತಡ ಆ ವಸ್ತು ಅವಳ ಮುಂದಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಫುಲ್ಲಿತವಾಗಿತ್ತು. ಬಾಲ್ಯನಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಪಾಟುಗಳಿದ್ದವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಮೊಗ್ಗಾದ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಗುಲಾಬಿ ಹೂಗಳು. ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮೃದುವಾಗಿ ಸವರಿಕೊಂಡಳು. ತಾನು ಬಾಡಿಗೆ ತಾಯಿಯಾಗಲು ಒಪ್ಪಿ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೇ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದೆನಿಸಿತು. ತನ್ನ ರಕ್ತ ಮಾಂಸವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಈ ಮಗು ತನ್ನದಲ್ಲ. ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಇದೆ. ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳ ಪ್ರೀತಿ ಮಮತೆಯ ಬಾಡಿಗೆ ತೆತ್ತು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಅನುಭವವಿಲ್ಲದೆ, ಮದುವೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸೀದಾ ತಾಯಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆಲ್ಲ ಎಂಬ ತುಮುಲವೂ ಒಂದೆಡೆ.

ಮಗುವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿದ ತಕ್ಷಣ ಕೊಡಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ಆ ವಿಷಯವಾಗಿ ಏನೂ ಕೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಇವಳ ಸಹಪಾಠಿ ಎಂದರೆ ನರ್ಸ್. ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಏನು

ಕೇಳಿದರೂ 'ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಮ್ಮ, ಎಲ್ಲ ದೊಡ್ಡವರ ಸಮಾಚಾರ. ನಾವು ಏನೂ ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಸರಸಳಿಗೆ ವಿಪರೀತ ವಾಂತಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ತಿಂದದ್ದು ಏನೂ ದಕ್ಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ಆಗಾಗ ಡಾಕ್ಟರ್ ಸಲಹೆ ಮೇರೆಗೆ ಔಷಧಿ ಕೊಡಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಬ್ಬರು ಹಿರಿಯರಿಂದ ಆಗಾಗ ಕರೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. 'ನಿಮಗೆ ಏನೂ ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲ ತಾನೇ. ಏನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ತಿಳಿಸಿ' ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸರಸಳಿಗೆ ಇದು ನಿಜವೇ ಅಲ್ಲವೇ ಎನ್ನುವುದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಎಕ್ಸೆಟ್ರಾ ನಟಿಯಾಗಿ ಅವಳು ಲೋಕೇಶ್ವರಿಗೆ ಹೋದರೆ ಕೇಳುವವರೇ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಜೆಯೇ ರಾತ್ರಿಯೇ ಇರುವ ಶೂಟಿಂಗಿಗೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಆರು ಗಂಟೆಯಿಂದಲೇ ಕಾದು ಕುಳಿತಿರುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವಳನ್ನು ನರ್ಸ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಡಾಕ್ಟರ್ ಬಂದು ನೋಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೈ ಕೈ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಸರಸ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಏಳನೇ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಸೀಮಂತ ಶಾಸ್ತ್ರವೂ ನಡೆಯಿತು. ಆದರೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡಿದ್ದು ಅವರೇ ಕೆಲಸಗಾರರು ಮಾತ್ರ. ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನರ್ಸ್ ಬಹಳ ಜಾಗರೂಕತೆ ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆಚೆ ಈಚೆ ಕದಲುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ನಿಡ್ಡೆ ಇಲ್ಲದೆ ವಿಪರೀತ ಸೊಂಟ ನೋವಿನಿಂದ ಸರಸು ಚೀರಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಹೆರಿಗೆ ನೋವು ಶುರುವಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ನರ್ಸ್ ತಡಮಾಡದೆ ಅವಳನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸಾಗಿಸಿದಳು. ಕರೆದೊಯ್ಯುವಾಗ ಕರೆ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ನೋವು, ಚೀರಾಟ, ಡಾಕ್ಟರು ನರ್ಸ್‌ಗಳ ಓಡಾಟ. ನಂತರ ಎಲ್ಲೋ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಮಗು ಅತ್ತ ಶಬ್ದ. ನಂತರ ಎಲ್ಲವೂ ನಿಶಬ್ದ. ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಾಗ ಅವಳು ಫ್ಲಾಟಿನಲ್ಲಿದ್ದಳು. ವಿಪರೀತವಾದ ಆಯಾಸ. ನರ್ಸ್‌ಗಾಗಿ ಕರೆದಳು. ಅವಳ ಪತ್ನೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ನೀರು ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಡಿದಳು. ಅಗಾಧವಾದ ಹಸಿವು. ಯಾರನ್ನು ಕೇಳುವುದು. ಕೊಣೆಯ ದೀಪವೂ ಹಾಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಏಳಲಾರದೇ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಮಲಗಿದಳು. ರಾತ್ರಿ ಸುಮಾರು ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ನರ್ಸ್ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬ್ರೆಡ್ ಹಿಡಿದು ಬಂದಳು.

'ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಹಸಿವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೂಗಿ ಸಾಕಾಯಿತು.'

'ನನ್ನ ಡ್ಯೂಟಿ ಮುಗಿಯಿತು. ನಾನು ನಿನ್ನ ಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆಯೋ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣವೆಂದು ಬಂದೆ. ಪಾಪ ತೋಗೋ ಬ್ರೆಡ್ಡು. ನಾನು ಹೊರಟೆ. ಮತ್ತೆ ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೇರೆಯವರು ಬರ್ತಾರೆ.'

'ನರ್ಸ್‌ಮ್ಮ ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ಬೇಡ. ನನಗೆ ವಿಪರೀತ ಆಯಾಸ... ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಫಿ ಕೊಡ್ಬೇಡು...'

'ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕು. ಈಗ ರಾತ್ರಿಯಾಗಿದೆ. ಕಾಫಿ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ ಹಾಲ್ನಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಸಿಗೋದೂ ಇಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಕೂಡಿ...'

ಸರಸಳ ಕಣ್ಣು ತುಂಬಿ ಬಂತು. ಇದುವರೆಗೂ ರಾಜೋಪಚಾರ ಮಾಡಿದರು. ಈಗ ಕೇಳುವವರೇ

ಇಲ್ಲ. ಮಗು ನನ್ನ ಮಗು. ಹೌದು ನನಗೆ ಯಾವ ಮಗುವಾಯಿತು. ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದಳು.

ನರ್ಸ್‌ನ್ನು ಕೇಳಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ ಎನಿಸಿತು. ಅವಳು ತಂದ ಬ್ರೆಡ್ಡನ್ನೇ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನವೆಂಬಂತೆ ತಿಂದಳು.

'ಈ ಮಾತ್ರಗಳನ್ನ ಸರಿಯಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ರಾತ್ರಿ. ಮಾತ್ರಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುತ್ತೀನಿ. ನಾಳೆ ಬೇರೆ ನರ್ಸ್ ಬರ್ತಾರೆ.'

ಮತ್ತೇನೂ ಕೇಳಲು ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ನರ್ಸ್ ಹೊರಟೇ ಬಿಟ್ಟಳು. ಕೇಳಬೇಕಿರುವ ಅನೇಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಉಳಿದೇ ಹೋದವು. ನಾಳೆ ಹೇಗೋ ಏನೋ? ಕೇವಲ ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ಸಂತೋಷವಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಇಡೀ ಜೀವನವೇ ಹಾಳಾಯಿತಲ್ಲ. ಆಯಾಸಕ್ಕೆ ಸರಸು ನಿಡ್ಡೆಗೆ ಜಾರಿಬಿಟ್ಟಳು. ಎಚ್ಚರವಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರ್ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರ ಜೊತೆ ಒಬ್ಬಳು ನರ್ಸ್ ಕೂಡ ಇದ್ದಳು. ಬೇರೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ - ಅವರನ್ನು ಈವರೆಗೂ ನೋಡಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅದುವರೆಗೂ ಅದುಮಿಟ್ಟಿದ್ದ ಆಸೆ ಡಾಕ್ಟರರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಭುಗಿಲೆದ್ದಿತು. ಅವರು ಕೂಡ ಬಹಳ ಆತ್ಮೀಯತೆಯಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

'ನನ್ನ ಮಗು. ಯಾವ ಮಗುವಾಯಿತು?'

'ಸರಸಮ್ಮ, ನೀನು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಮಗು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಎಲ್ಲಿರಬೇಕೋ ಅಲ್ಲಿದೆ. ನಿನ್ನ ನಾರ್ಮಲ್ ಡೆಲಿವರಿ ಆದ್ದರಿಂದ ಏನೂ ಸಮಸ್ಯೆ ಇಲ್ಲ. ಔಷಧಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊ. ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಇದೆ. ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿನ್ನು.'

ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಪರಿಚಿತ ವ್ಯಕ್ತಿ ಒಂದು ಬ್ಯಾಗಿನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದಷ್ಟೂ ಹಣ ತೆಗೆದು ತೋರಿಸಿ ಅವಳಿಗೊಪ್ಪಿಸಿದ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಹಣ ನೋಡಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು. ನಡುಗುವ ಕೈಗಳಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆ, ಖಣ, ಹಣ್ಣುಗಳು, ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿಗಳು. ಮನೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ದಿನಸು ತುಂಬಿದ ದೊಡ್ಡ ಮೂಟೆ.

'ತೋಗೋಣಮಾ, ಸಾವ್ವಾರರು ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಬೇಕಾದರೆ ಇದು ನನ್ನ ನಂಬರು. ಇದಕ್ಕೆ ನೀವು ಕರೆ ಮಾಡಬಹುದು. ನೀವು ಇನ್ನೊಂದು ಹದಿನೈದು ದಿನ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ನಂತರ ಹೊರಡಬಹುದು. ಹೊರಡುವ ದಿನ ತಿಳಿಸಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಸಾಮಾನೆಲ್ಲ ನಿಮಗೆ ತಲುಪಿಸುತ್ತೇವೆ. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಬೇಕಿದ್ದರೆ ಡಾಕ್ಟರ್, ನರ್ಸ್ ಎಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲೇ ಹತ್ತಿರ ಇರುತ್ತಾರೆ.'

ಸರಸು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದಳು. ಅವಳ ಬಾಯಿಂದ ಮಾತೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಸಾಹುಕಾರರು ಯಾರೋ? ತನ್ನ ಮಗು ಎಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತೋ? ಒಂದೂ ತಿಳಿಯದು. ತಾನು ಯಾರಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದೆ? ಕನಿಷ್ಠ ಅಷ್ಟಾದರೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರ ತನ್ನಿಗಿಲ್ಲವೇ? ತನ್ನ ಹೆಣ್ಣಿನವನ್ನೇ ಮಾರಿಕೊಂಡ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಚೀರಿ ಚೀರಿ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಉತ್ತರ ಕೊಡುವವರು ಯಾರು?

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in